

тая вечерь по кръчмитѣ. Нѣщо невъобразимо. Стѣл-
потворение. Ако не бѣхме взели сиромашъ Галчо
при насъ, въ общината, лошо щѣше да свѣрши.

Ето така дадохме земица на човѣка. Дадохме
му и семе. А председателътъ ходи самъ при мел-
ничаря и го надума да вземе Галчо на постоянна
работа презъ зимата.

Мина се година и нѣщо, и ние отново минахме
презъ Старо-Катърово. Отбиваме се въ колибата
на Галчо, надзъртаме вжтре. Никой. Само най-малкото
ангелче, както казва председателътъ, тамъ и то, ангелче-
то, дърпа единъ черенъ котакъ, сжщински дяволъ,
за опашката. А котаракътъ свѣти въ тъмното съ
кржглитѣ си зелени очи и само мяучи.

Председателътъ помилва ангелчето по сплѣч-
каната, златна като слама коса, отрѣза му отъ
луканката и хлѣба, повѣртѣ се и излѣзе навънъ
учуденъ.

А въ това време къмъ насъ крета една пре-
гърбена на две баба, бѣла като вощеница подъ
златното лѣтно слънце. И на всѣка крачка спира се
и охка. Пристѣпи и:

— Охъ-охъ! Господи, избави ме! Охъ-охъ!
Прибери ме!

Като ни видѣ, казва:

— На полето сж, на нивитѣ... Охъ, ...

Председателътъ пита:

— Какъ сж? Нивитѣ добри ли сж?

Но бабата пакъ заохка:

— Охъ, Господи! Нивитѣ! Злато сж, злато...

Охъ!...

А вечерята стреснахме и самия Галчо. Сякашъ
той бѣ станалъ другъ човѣкъ. Повѣрвай ми. Ей
Богу, другъ човѣкъ! Поизправилъ се, измилъ се,
усмихва се. Каточели усмивката му е измила лицето.